

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Series Actorvm Omnivm In Canonizatione Sancti Thomae
a Villanova, Cognomento Eleemosynarij**

Romae, 1658

Dei Omni Potentis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-9857

rifex pedès ad Aulam prædictam accessit indutus amictu, alba, cingulo, stola violacei coloris, & pluuiali è raso simplici rubeo, cum mitra pariter simplici, sustentibus fimbrias anteriores duobus Prothonotarijs, posteriores verò duobus Cubicularijs assistentibus. Sedit Sanctitas sua in Sede Consistoriali consueta; & sederunt Cardinales in scamnis, quibus ijdem vtuntur in Consistorijs secretis, & Prælati in scamnulis sinè postergali, quæ adhibere solent in concionibus coram Summo Pontifice: Patriarchæ scilicet, Archiepiscopi, & Episcopi Assistentes post sedilia Cardinalium Presbyterorū; Episcopi non Assistentes post sedilia Cardinalium Diaconorum; Quoniã verò horum numerus excedebat loca sedilium post Cardinales Diaconos collocatorum, eorum aliqui sederunt post sedilia Cardinalium Presbyterorum in scamnulis Episcoporum Assistentium ordine retrogrado, ita ut iunior Episcopus non Assistens proximior esset iuniori Episcopo Assistenti; è conspectu autem Sanctissimi post terga Cardinalium sederunt octo Prothonotarij Apostolici, Auditor Papæ, Prothonotarius Supranumerarius, ac duo Auditores Rotæ, quorum primus de mitra, alter de Cruce Sanctitati suæ inseruijt; Hi verò omnes, nec exceptis Cardinalibus, cappis violaceis induti, interfuere. A sinistris tandem Sedis Pontificiæ, penès buffolam ligneam, steti, Ego Congregationis Sacrorum Rituum à decretis, & Cæremoniarum Præfectus, indutus rocchetto, & mantelletto, nec non steterunt duo Cubicularij Assistentes, induti vestibus, & capitijs rubeis, alij Cæremoniarum Magistri amicti vestibus violaceis, Secretarius, & Clericus S. Collegij, induti vestibus, & capitijs rubeis è more inuersis. Diaconi Cardinales Assistentes, cum primùm sedisset Sanctissimus, ad Sedile Diaconorum, se receperunt: postquam verò paululum sedissent omnes Cardinales, & Prælati, his ipse innui, vt assurgerent, & Sanctitas sua sermonem inchoauit, his verbis.

DEI OMNIPOTENTIS Maiestas infinitæ perfectionis complexa æternitatem, excellit aded, exceditq. cuiusuis intellectus creati facultatem, vt si ad ipsam audeat scrutator accedere, illicò eiusdem gloria opprimatur. Sed quoniã idem Omnipotens

potens

potens Deus est benignissimus Dominus; accommodat sese, & quasi obsequitur nostræ imbecillitati, dum obnubit ita lucem suam, vt permittat, eam nos aliquatenus contemplari; amatque cognosci, & laudari à nobis, mirabilis in Sanctis suis. Hos enim cū veneramur, primigeniam Dei Virtutem, qui solus Sanctus, in Seruis eius participatam & profitemur, & prædicamus. Eosdem vt peculiari honore afficiamus, præcipit Magister, ac Redemptor noster, cum mandat, vt simus perfecti, sicuti Pater noster Cœlestis perfectus est: vt scilicet ipsum imitemur, à quo honorificandum, eum esse, quicumq; sibi ministraverit, pollicetur. Consuevit ideo Sedes Apostolica à primis vsque temporibus, Martyrum, aliorumque præstantium Virorum sanctitatem vniuersæ Catholicæ Ecclesiæ colendam proponere, quod succedentibus deinde seculis, alio, atque alio ritu solemniter celebrauit. Fuimus nos V Ver-
 dæ ad Rhenum (Cæsaris insulam vocant); ac eodem in templo, ad eandem aram, antè Sancti Suiberti Episcopi reliquias operati sumus, vbi traditur, cum anno repar: sal: DCCCIII. Leo III. Prædecessor noster, supplice Germania, & Carolo Cæsare, Sactorum numero eximium illum Dei Sacerdotum adscriberet, contigisse inter Chori concinentis preces, vt reuiuisceret illicò nobilis puer Goccellinus, lacrymis flagitante sacros ante cineres matris, qui per quindecim horas Rheno submersus, iacuerat in profundo. Agimus ergo, quod Deus mandat, quod seruat Ecclesia, quod fideles Populi, ac Principes rogare consueuerunt, dum excellentium hominum merita sanctitatis titulo ad cultum, & venerationem consecramus. Quòd verò Thomam de Villanoua Archiepiscopum Valentinum præ ceteris hodie proponamus, faciunt, tum Beati prærogatiua illi à Paulo V. Prædecessore Nostro iam dudum concessa: tum Ordinis Episcopalis decus: tum Regis Hispaniarum, aliorumque Principum, ac Populorum communes cum Augustiniana familia obsecrationes: tum verò (confidenter dicimus) nostra erga D. Augustinum, sanctissimum Theologiæ Magistrum, à Maioribus secundum carnem per manus quasi tradita, & peculiaris ab adolescentia erga hunc eius Alumnus suscepta veneratio. Hūc porrò tamquam Episcoporum exemplum nostro hoc æuo proponere meditamur, ob multas, præclarasquè eius in Pastoralis munere virtutes, & ob vnā præcipuè
 libe-

liberalitatem à prima ætate ad extremum vsquè vitæ diem munificè exhibitam, quæ vt fœneraretur Deo, miserebatur pauperum; & quam par est Ecclesiasticæ Hierarchiæ Præsules omnes imitari, vt nempe quot quot potestatem habent, verè benefici sint, atque vocentur. Vtrum igitur Thomæ Archiepiscopo Valentino, quem Diuina fruente Beatitudine dudum colimus, Sancti appellationem, & appellationi parem cultum decernere conueniat; sicuti deliberamus adhuc Cœli implorantes oracula; ità vestras quoque sententias, Venerabiles Fratres, perlibenter exquirimus. Ad Suffragia.

Post hæc, sederunt Prælati, & singuli Cardinales suas sententias in hæc verba dixerunt: initio assurgentes detecto capite, ac postmodum tecto capite sedentes, videlicet,

Franciscus Episcopus Portuensis Cardinalis Barberinus.

IN hac veterum Conciliorum Romanorum vera imagine, par loco negotium de Cœli arcanis reuelandis proponitur. Thomas de Villanoua sanctus in infantia, & adolescentia virgineo, qui nunquam emarcuit, flore decora, in Augustiniana familia, & in ipso Archiepiscopatu Valentino, ad quem recta via, hoc est, vi pertractus fuit, tam diuini verbi, quam sacrarum opum dispensator fidelis inuentus, & ab omnibus agnitus est. Quamobrem, qui priuato cultu sanctimoniam eius colebant, votis, ac precibus impetrarunt, vt authoritate Sedis Apostolicæ liceret, imagines ipsius in templis radijs redimitas exponere, & publicè venerari. Reliquum est, vt additis miraculorum, & rerum præclarè gestarum probationibus, quas abundè esse existimo, eo oraculo, quo cœlestia nobis patent, & Christiana fide tenenda docemur, super cœlos gloria, & honore coronatum Thomam, Sanctitas Vestra definiat: quò eius inhabitet gloria etiam in terra nostra, & Dominus laudetur in Sanctis suis.

Bernardinus Episc. Prænестinus Card. Spada.

INter alia, quæ me, de Beato Thoma coram Sanctitate Vestra verba facturum à dicendo deterrere poterant, illud est præ-